

AVENTURA EN EL FÒRUM

MARTA GRAU GATELL

22 personatges.

Obra per l'alumnat a partir dels 10 anys.

Aventura en el fòrum

Personatges:

- 1-Adriana
- 2-Feliu
- 3-Quim
- 4-Tina
- 5-Ivet
- 6-Maria
- 7-Julius (Nen romà)
- 8-Cassius (Nen romà)
- 9-Cornelia (Nena romana)
- 10-Clàudia (Nena romana)
- 11-Gala (Patrícia)
- 12- Justus (Criat de Gala)
- 13- Servios (Criat de Gala)
- 14-Dano (Criat de Gala)
- 15-Agripa (Criat de Gala)
- 16- Quintus (Criat de Gala)
- 17-Marcus (Criat de Gala)
- 18-Frigo (Patrícia)
- 19-Eleusia (Patrícia)
- 20- Soldat 1
- 21- Soldat 2
- 22- Soldat 3 (Centurió)

SINOPSI

Un grup de nens de Tarragona, jugant van a parar al davant del fòrum de la Colònia. Entren i troben un forat. Encuriosits fan cap a dintre i en sortir es troben que han retrocedit en el temps fins a l'època de l'Emperador August. Els nens es veuen atrapats en una sèrie d'embolics juntament amb uns nens de l'època romana. S'enfronten a la vella Gala, una patrícia molt avara que sempre té molta por per si li roben els seus diners.

ESCENA 1

(Entren a l'escenari, per l'esquerra, nens jugant, van vestits com a l'època actual)

Adriana: Au, correu que ens enxamparan!
Feliu: *(Esbufegant)* Jo ja no puc més.
Adriana: Doncs sí que et pesa el cul, que no pots córrer.
Feliu: *(Encarant-se amb ella)* Sí que puc, però... és que fa mitja hora que correm sense parar i estic cansat.
Quim: Sí. I no entenc per què has fet això, Adriana?
Adriana: Ha sigut un rampell.
Tina: Doncs, podries tindre aquests rampells quan estàs tota sola.
Ivet: Sí, ens has posat a tots en un compromís.
Adriana: Tampoc ha sigut per a tant.
Maria: Tu penses que robar un paquet de xiclets i sortir corrents no és res?
Tina: A mi quasi que m'enxampen.
Quim: Has robat!
Ivet: Sí, has robat i això està malament.
Adriana: No sigueu tan dramàtics, que només son xiclets.
Maria: Es comença amb poca cosa...
Tina: ... i no se sap mai com acabaràs.
Adriana: Ai! No em mengeu el coco, que ja sembleu la meva mare.

(Els nens miren al seu voltant)

Feliu: De tant córrer hem anat a parar al davant del Fòrum de la Colònia.
Nens: On? *(estranyats)*
Feliu: Fòrum de la Colònia. *(Sil·labejant)*

Quim: Ja t'hem entès. Però no sabem que és.
 Feliu: Què estúdieu a la vostra escola?
 Ivet: Coses normals.
 Tina: I tu que estudies?
 Feliu: El mateix que vosaltres. Però també hem estudiat els monuments de Tàrraco romana.
 Maria: Segur que aquell dia jo no vaig anar a classe. Per què això em sona a xinès.
 Feliu: Doncs és molt interessant conèixer la història dels nostres monuments.
 Adriana: Doncs vinga setciències. Il·lumina'ns amb la teva saviesa.
 Tina: Entrem i mirem a veure què hi ha.

(Tots els nens surten per la dreta de l'escenari)

(El Quim, s'ha quedat encantat mirant cap al davant i no s'adona que marxen els seus companys. Quan se n'adona surt corrents darrere d'ells. En el moment que en Quim surt, entra la Tina seguida de tots els nens i al final de tots el Quim corrent)

ESCENA 2

Quim: Per què heu marxat i no m'heu esperat?
 Adriana: És que tu sempre estàs badant.
 Feliu: *(Agafant un fulletó que està a terra i llegint en veu alta)*
 El Fòrum de la Colònia era el centre religiós i social de la ciutat de Tàrraco. Es va construir l'any 30 aC, i s'hi concentrava tota l'activitat pública de la ciutat. En el Fòrum hi havia temples, una Basílica, locals comercials i habitatges.
 Ivet: Guaita! Adriana potser també venien xiclets. *(Es burla)*
 Feliu: *(Continua llegint el folletó)* I també hi havia Tabernaes.
 Ivet: I això que és?
 Feliu: *(Llegint)* Les Tabernaes eren tendes on es venien fruites, pans, olis, peixos, carns. Després estaven les Tabernaes Vinariae, on es consumia vi i menjar.
 Adriana: Al meu poble, sempre li hem dit, BAR! *(Amb un to de burla)*
 Tina: Adriana, per què sempre has de ser tan desagradable?
 Adriana: Jo, desagradable? El Feliu que es pensa que és el més intel·ligent de tots.
 Maria: *(Que anava mirant i movent-se per tot l'escenari, els crida.)* Nois! Veniu! Mireu això.

(Tots els nois van de pressa al costat de la Maria i es queden mirant cap al costat esquerre de l'escenari.)

Quim: *(Estranyat)* Què és això?
 Maria: És com una cova.

Adriana: Una cova fosca i bruta. Potser era l'entrada al bar *(Riu)*
 Ivet: No et burlis, para ja!
 Feliu: Deixa-la, amb les seves burles només demostra la seva ignorància.
 Adriana: *(Encarant-se amb el Feliu)* Escolta ignorant ho seràs tu.
 Tina: Pareu ja. Sempre esteu igual.
 Maria: Què us sembla si entrem a investigar?
 Adriana: Uff... ja he dit que era una cova plena de brutícia. Fa una mica de fàstic.
 Feliu: Ignorant i caguetes! *(Es creua de braços burlant-se)*
 Adriana: Caguetes? Au, som-hi, jo seré la primera d'entrar. *(Decidida surt pel costat esquerre de l'escenari)*
 Feliu: Doncs, jo també entraré. *(Surt pel mateix lloc)*
 Tina: Son insuportables!
 Quim: Què fem? Entrem?
 Maria: I tant! Jo aquesta aventura no me la perdo. *(Surt darrere del Feliu. Els altres tres es miren i van darrere de la Maria. Música.)*

ESCENA 3

Al moment tornen a entrar per l'esquerra de l'escenari en ordre invers: Adriana, Feliu, Maria, Tina. Quim i Ivet. Entren a l'escenari, espolsant-se la roba)

Adriana: Què us havia dit? Està tot ple de porqueria.
 Maria: Sí, hi havia un munt de teranyines.
 Quim: Segur que ens han picat insectes *(Comença a rascar-se)*
 Tina: Vols dir *(Comença a rascar-se també)*
 Ivet: Ui... sí. Em pica tot el cos *(Es rasca amb fúria)*

(Tots es rasquen desesperadament. A poc a poc es van quedant adormits. Per la dreta de l'escenari entren corrents, Julius, Cornelia, Cassius, i Clàudia, van vestits amb túniques romanes, darrere d'ells entra perseguint-los Gala, que porta un basto en alt)

Gala: *(cridant)* No vull que us acosteu a casa meva. Si us enxampo rebreu més garrotades que un ase. Esteu tot el dia espiant pels racons.
 Clàudia: Nosaltres no espiem, només estem jugant.
 Gala: Ensumeu l'or i me'l voleu robar.
 Julius: Però, de quin or parles?
 Gala: Esteu avisats, marxo, i tancaré la porta amb pany i clau.

(Gala surt de l'escenari per la dreta. Els nens es desperten i continuen gratant-se amb fúria. Els nens romanes els veuen)

Cornelia: Esteu veient el mateix que jo?
Cassius: Què els hi deu passar?
Julius: A veure si tenen alguna malaltia.
Cassius: Potser, hauríem de marxar (*Amb por*)
Clàudia: Mireu com van vestits. (*Estranyat*)

(Els nens romans s'acosten)

Clàudia: Què feu? És una nova dansa? (*Tots els nens romans riuen*)
Cornelia: Eh! (*Crida*) Feu el favor d'estar-vos quiets d'una vegada.

(Els nens paren i se'ls queden mirant)

Julius: (*Mirant-los estranyats*) Què és el que porteu ficat? Quina roba més estranya!
Cassius: (*Rient*) Semblen bàrbars.
Clàudia: On son les vostres túniques?
Adriana: Que què portem ficat? (*Enfadat*) Mireu, tota la meva roba és de marca!
Tina: I vosaltres, perquè aneu vestits així, si no estem a carnestoltes.
Quim: Què son les festes del vostre barri?
Feliu: Calleu! Escolteu nois, (*mirant al seu voltant*) això està diferent.
Maria: És veritat, les runes han desaparegut!
Ivet: (*Mirant al seu voltant*), Ai... mareta... què ha passat?
Feliu: (*Amb veu tremolosa*) On estem? I qui sou vosaltres?
Julius: Però, quina pregunta més absurda, esteu a Tàrraco, al fòrum de la colònia.
Adriana: Mira, un altre set ciències! Aquest segur que es farà amic teu, Feliu.
Cornelia: Jo soc Cornelia, filla del Patrici Cornelius Augustus i aquests son amics meus.
(*Assenyala als nens romans*)
Cassius: Jo son Cassius, i el Patrici Cornelius, ens ha convidat a passar tot el mes d'agost aquí, a Tàrraco.
Clàudia: Per què a Roma fa moltíssima calor. I jo soc Clàudia.
Julius: Ha començat la canícula i s'han acabat les classes.
Adriana: (*Obrint molt els ulls i la boca*) Roma? Roma dels romans? (*Es queda com petrificada*)
Clàudia: Sí. Però, què et passa, la canícula t'ha afectat el cervell?
Tina: No entenc res de res. Dec estar somiant.
Cassius: (*Li dona un copet a l'espatlla*) Doncs desperta't!
Julius: I vosaltres, de quina tribu bàrbara sou?
Adriana: De tribu bàrbara, res. Som de Tarragona de tota la vida.
Feliu: (*Molt nerviós*) Una pregunta, a quin any estem?
Adriana: Però, seràs ximplet, estem al 2025.
Cornelia: Què dius ara! Estem a l'any 727 Ab urbe condita.

Feliu: Com dius?
Cornelia: Sí, l'any del consolat d'Augustus.

(L'Adriana, en sentir-ho cau a terra desmaiada)

Quim: *(Bufant)* Sempre ha de muntar el número.
Tina: Ostres, hem retrocedit a l'època romana.
Feliu: La cova deu ser com un túnel del temps.
Ivet: Doncs no sé si això m'agrada molt.
Maria: És molt emocionant!

(Entra Gala remugant amb el bastó a la mà)

Cornelia: Ràpid, veniu amb nosaltres i amaguem-nos.
Julius: Sí, que la vella Gala és molt malcarada.
Cassius: Abans, quasi que ens enxampa amb el bastó.
Clàudia: Correu!
Maria: Però, *(assenyala a Adriana que està a terra desmaiada)* i ella?
Clàudia: No hi ha temps, correu!
Feliu: Anem, que no li passarà res. *(Surten tots corrents i marxen per l'esquerre de l'escenari)*

ESCENA 4

Gala: Vaig al mercat a encarregar una mica de verdura perquè després la recullin els meus esclaus. Avui tinc convidats a casa i els meus criats han de cuinar.
(Remugant) No m'agrada que vingui gent, tots busquen el meu or. Hauré d'amagar-lo en algun lloc segur.

(Adriana, es desperta i en veure a Gala, se li apropa, estranyada de no veure a cap dels seus amics)

Adriana: Perdoni, senyora. *(A Gala)*
Gala: Ui, ui... *(Parlant per a ella mateixa)* Aquesta desconeguda, m'està parlant. Segur que m'ha sentit dir que tinc or.
Adriana: *(Se la mira estranyada)* Per què enraona tota sola? Eh, que jo només vull saber on son tots els altres?
Gala: Els altres? Hi ha més lladres? *(Esverada)*
Adriana: *(Dubtant)* Lladres... jo, jo només he robat un xiclet.
Gala: Ho sabia, sabia que volies el meu or. *(L'amenaça amb el garrot)* Per la teva vestimenta deus ser una bàrbara i, per tant, una esclava. Ara, vindràs amb mi i

cuinaràs pels meus invitats. Així et tindrè ben vigilada. I després ja buscarem al teu amo.

Adriana: Bàrbara? Esclava? Cuinar? Però si jo no en sé de cuinar.

Gala: Doncs si no en saps, a garrotades aprendràs.

(Gala, li dona empentes a l'Adriana fins que la fa sortir per la dreta de l'escenari. Al mateix temps, entren per l'esquerra tots els nens i busquen per tots els racons)

ESCENA 5

Maria: No està, ha desaparegut.

Tina: Pobra Adriana, que li haurà passat?

Ivet: I si li ha passat alguna cosa dolenta!

Feliu: Hem de buscar-la.

Quim: Si no l'haguéssim deixat sola...

Julius: No patiu.

Clàudia: No deu ser molt lluny.

Cornelia: Segur que està pel fòrum de la colònia.

Cassius: Anem a buscar-la.

(Tornen a sortir per l'esquerra de l'escenari. Per la dreta, entren Justus, Servios, Dano, Agripo, Quintus i Marcus, criats de Gala seguits per l'Adriana, que va amb el cap abaixat)

ESCENA 6

Justus: No tenim prou feina amb el sopar d'aquesta nit, que la nostra senyora encara ens en porta més. *(Assenyalant a l'Adriana)*

Servios: És una bàrbara una mica estranya.

Adriana: *(Aixeca el cap indignada)* Però, quina mania teniu tots de dir-me que soc una bàrbara! Què he nascut a la plaça de la font!

Agripo: A veure, que saps cuinar?

Adriana: Jo? Res.

Dano: Doncs, sí que tenim feina!

(Surt Gala per la dreta, parlant sola)

Gala: He tingut una idea esplèndida, amagaré el meu or dins d'una cassola a casa. I el sopar el farem a fora, davant de la porta, aquí al fòrum de la colònia. *(Dona palmes per cridar l'atenció dels seus criats)* Escolteu, soparem aquí fora, al fòrum de la colònia!

(Torna a marxar per la dreta)

Agripo: Deu de tindre por que els convidats gassin amb els seus peus el terra de casa seva. *(Riuen tots, menys l'Adriana)*
Adriana: Per què dius això?
Servios: Per què és molt avara.
Justus: Si encén foc, plora pel fum que s'escapa per la xemeneia...
Dano: No sua per no perdre la suor...
Agripo: A nosaltres quasi que no ens dona menjar...
Adriana: Doncs jo començo a tindre de gana. *(Tocant-se la panxa)*
Dano: Vinga tots cap a dintre, que hem de fer menjar per a molta gent.

(Surten tots per la dreta i entren els nens per l'esquerre)

ESCENA 7

Feliu: No està.
Cassius: És veritat, hem remenat i voltat per tot el fòrum de la colònia i res.
Maria: Sembla que se l'hagi emportat el vent.
Cornelia: Mireu, preguntem a aquells que venen per allí.

(Entren Frigio i Eleusia, per la dreta parlant. Son patricis.)

Ivet: Perdonin...
Frigio: *(Espantat)* Però d'on has sortit tu.
Eleusia: *(Cridant)* Aparta't de nosaltres bàrbara!
Clàudia: Perdoneu, no passa res. No us vol fer res.
Frigio: I què voleu?
Julius: Estem buscant una nena...
Eleusia: Si busqueu a algú, pregunteu als soldats.
Maria: Millor que no. Va vestida com nosaltres.
Frigio: S'Ha perdut una bàrbara en el fòrum?
Tina: Què no som bàrbars! *(Amb paciència)*
Quim: Estem molt ben educats. *(Començant a perdre la paciència)*
Feliu: L'han vista o no?
Eleusia: Doncs no.
Frigio: I ara aparteu-vos i deixeu-nos passar.
Eleusia: Marxem de pressa, *(A Frigio)* allunyem-nos d'aquests bàrbars.
Nens: *(Cridant)* Què no som bàrbars!

(En sentir els crits la Frigio i la Eleusia, marxen corrents i cridant espantades per l'esquerre. Els nens riuen.)

Tina: I ara que fem?
Quim: Doncs continuar buscant. (*Marxen tots per l'esquerra*)

ESCENA 8

(Entra Gala per la dreta, va passejant i es queda davant de l'escenari a l'esquerra. Per la dreta surt també en Quintus i en Marcus)

Quintus: Marcus, necessitem una cassola més gran, en la que tenim no hi cap tot.
Marcus: Vaig a buscar-la. (*Surt*)
Gala: (*Que ho sent, crida i amenaça amb el bastó*) Pobre de mi. Em prenen l'or, em prenen la cassola. Ajudeu-me! (*Corre perseguint al seu criat, i marxen tots per la dreta*)

(Entren corrents en Justus, en Servius, la Dano i Agripo)

Justus: Ajuda! Ajuda! S'ha tornat boja!
Servius: M'ha estovat a garrotades!
Dano: I a mi. Estic adolorit.
Agripo: Aquesta vella semblava fer gimnàstica amb la meva eskena.

(Entren corrents en Quintus i en Marcus)

Quintus: Mai havia vist repartir llenya amb tanta fúria.
Marcus: Em fa mal tot el cos. Jo no torno a entrar en aquesta casa.

(Surt Adriana amb un ganivet de cuina a les mans seguida per Gala)

Marcus: Atenció! La boja obre la porta. Fugim.

(Marxen tots corrents per l'esquerra)

Gala: (*Perseguint en cercle a l'Adriana*) Torna cap aquí! On fuges? Para, para!
Adriana: Però, per què crides ara?
Gala: Et denunciaré a les autoritats.
Adriana: I per què? (*sense deixar de córrer*)
Gala: Perquè portes un ganivet.
Adriana: És que estava pelant patates! M'has dit que havia de cuinar.
Gala: Doncs... et denunciaré perquè em volies robar el meu or.
Adriana: No sé de quin or em parles.

(Entren per l'esquerre tots els nens. L'Adriana para de córrer i queda al mig de l'escenari. La Gala es queda quieta a la dreta.)

Maria: Adriana, estàs aquí.

Feliu: Per fi t'hem trobat.

Ivet: Hem estat buscant-te per tot el fòrum.

Quim: On t'havies ficat.

Tina: Quin fart de patir!

Adriana: *(Amb el ganivet encara a les mans, s'apropa a ells)* Quin fart de patir, quin fart de patir? *(Cridant)* Vosaltres?

Cornelia: És veritat!

Adriana: *(Encarant-se a Cornelia)* Tu calla, que no sé ni qui ets!
Aquesta boja *(Assenyalant a la gala)* m'ha fet treballar com si fos una esclava i a més a més m'ha estovat amb el garrot.

(Gala comença a cridar)

Gala: Ajuda! Ajuda! Que vinguin els soldats! Em volen robar!

(Entren a pas lleuger un Centurió i dos soldats)

ESCENA 9

Soldat 2: Què passa aquí?

Soldat 1: Què son aquests crits?

Centurió: Què li passa bona dona?

Gala: Aquells bàrbars em volen robar el meu or. *(Assenyalant als nens)*

(Els nens romans s'aparten a un costat i els altres nens queden en mig, l'Adriana, encara amb el ganivet a la mà)

Soldat 1: Veiem, *(Els hi pregunta als nens)* de quina tribu sou?

Soldat 2: Segur que han escapat d'algun lloc.

Centurió: Qui és el vostre amo? *(Els nens no diuen res)* Contesteu, no em feu enfadar.

Soldat 2: Sí, contesteu que si ell s'enfada, té molt males puces.

Soldat 1: És veritat.

Centurió: D'on veniu, bàrbars?

Nens: *(Amb una sola veu)* Què no som bàrbars, què som de Tarragona!

Centurió: Au, tots cap a la garjola.

Soldat 1: Camineu, ràpid!

Clàudia: Ells no han fet res.

Gala: Sí, volíem robar-me el meu or.
Julius: Deixeu-los estar.
Gala: A la garjola, a la garjola... *(Cridant)*
Cornelia: *(Donant una empenta als guàrdies, que cauen a terra)* Ràpid fugiu!

(Els nens tiren a córrer perseguits pels soldats, els soldats perseguits per la Gala i la Gala perseguida pels nens romans. Donen una volta per l'escenari i surten tots per la dreta de l'escenari. Després tornen a entrar per la dreta en el mateix ordre, i surten de l'escenari per l'esquerra.)

ESCENA 10

Tots menys l'Adriana que es queda amagada en un racó i aprofita per marxar per la dreta.(Cap a la casa de la Gala) Entren corrents els nens de l'època actual per l'esquerra, al mateix temps que l'Adriana ho fa per la dreta, portant una cassola a les mans. Es paren esbufegant)

Maria: Uf... sembla que els hem despistat.
Quim: I ara que fem?
Tina: Per què no busquem el forat per on hem entrat?
Feliu: I per què vols buscar-lo
Adriana: Per què potser... tornem enrere amb el temps, setciències!
Feliu: Ja tornem a començar.
Ivet: Per provar, no perdem res.

(Els nens comencen a buscar per l'escenari)

Quim: Mireu, crec que és aquest.
Adriana: A veure, podria ser.
Maria: Doncs, entrem de pressa.
Ivet: Sí, no sigui que tornin tots aquells bojós.
Feliu: Va, anem.

(Marxen els nens per l'esquerra, l'última a marxar és l'Adriana)

Adriana: *(Ensenyat la cassola al públic i rient)* A aquella boja avara, li agafaré un cobriment quan vegi que ha desaparegut la seva cassola plena d'or. *(Marxa per l'esquerra rient)*

Teló

Propostes de vestuari:

Gala(Patrícia)

Nens/nenes romans

Criats

Patríci

Patrícia

Centurió

Soldat

ACLARIMENTS:

ELS PATRICIS

Eren la classe alta de la societat romana. Constituïen la majoria del **senat**. En aquest grup també s'hi trobaven els **militars d'alt rang**. Els patricis acostumaven a ser els ciutadans més **rics**. Constituïen el que podríem anomenar l'aristocràcia romana.

ELS PLEBEUS

La majoria de ciutadans de Roma eren **plebeus** i eren la **classe baixa** de la societat romana, però lliures (no esclaus) Molts eren **grangers** que treballaven en les terres dels **patricis**.

ELS ESCLAUS

Els esclaus, tot i viure a la ciutat, no eren considerats ciutadans de Roma. De fet, pels antics romans els esclaus eren considerats “propietats” i, com a tal, eren comprats i venuts com qualsevol objecte.

FÒRUM DE LA COLÒNIA: va ser el centre neuràlgic de Tàrraco. S'hi concentrava tota l'activitat pública de la ciutat, per la qual cosa es va convertir en un punt de trobada i de reunió de les elits locals. Va ser, el cor de la vida social i política.

LA CANÍCULA: Era un període de l'any on la vida quotidiana es veia afectada per la calor intensa, especialment a Roma, on les temperatures podien ser sufocants.

EL CALENDARI ROMÀ podia comptar els anys a partir del moment en què el mític rei Ròmul va fundar Roma. S'indicava amb l'expressió ab Urbs condita, any de la fundació de la ciutat. Però també tenien un altre sistema de còmput segons els cònsols nomenats aquest any. Per exemple l'any del cònsol Augustus